

[Chr. Christensen.]

folkeparti jo i januar måned 1974 fremsat forslag til lov om ændring af lov om film og biografer, og i bemærkningerne til dette lovforslag hedder det:

„Folketinget skal være øverste ansvarlige myndighed, hvor det gælder statens forvaltning af borgernes penge.“

Dette forslag var dengang formuleret som en tilføjelse, et nyt stk. 5 til § 11, og denne tilføjelse falder helt i tråd med den forespørgsel, der er stillet her af hr. Ninn-Hansen m. fl. Den lød nemlig sådan:

„Ministeren skal kunne nægte godkendelse af statsstøtte i følgende tilfælde: . . .“.

Og så kom der 3 tilfælde, hvor sådanne nægtelser skulle kunne forekomme:

„1) hvor der er sandsynlighed for, at det færdige produkt vil være i strid med dansk lovgivning,

2) hvor det vil virke diskriminerende over for grupper i befolkningen,

3) hvor det vil medvirke til at nedbryde Danmarks omdømme i udlandet.“

Der er ingen tvivl om, at netop disse 3 punkter i høj grad er relevante i forbindelse med Thorsenfilmen, som vi diskuterer nu.

Formålet med vort forslag var det samme, som jeg sagde ligger i forespørgslen: at begrænse den i § 11 i lov om film og biografer tildelte bemyndigelse til filminstitutts bestyrelse til at tildele filmstøtte og så overflytte denne bemyndigelse, og ikke mindst ansvaret derfor, til ministeren for kulturelle anliggender og dermed i virkeligheden til folketinget.

Det er min fornemmelse, at der i befolkningen i disse år er en stadig voksende kritik ikke alene af regeringen, men navnlig af folketinget, fordi man ikke forstår motiveringen for mange af de love, der gives, og fordi man finder, at der ødsles med skatteborgernes penge til helt urimelige formål. Et godt eksempel på en efter de fleste borgers opfattelse fuldstændig forkert anvendelse af statsmidlerne er netop det, vi har oplevet her i foråret, fordelingen af 20.000 kr. til „Solvognen“ og filminstitutts tilsagn om produktionsstøtte på 900.000 kr. til Jens Jørgen Thorsen-filmen. Pressens og instruktørens egne oplysninger om den første film, der var fremme, bidrog til den opfattelse, at den forventede Jesusfilm måtte virke anstødelig og dybt sårende på store

dele af den danske befolkning, især da på den del af befolkningen, der bekender sig til den kristne tro. Efter det, vi nu har fået at vide om den sidste nye Thorsenfilm, er der næppe tvivl om, at denne opfattelse vil blive forstærket.

Der er også en anden ting, jeg synes vi bør have frem i den forbindelse. Som rigtigt nævnt af ordføreren for forespørgerne tillægger man nu Jesus et seksuelt forhold til de kvinder, han omgikkes, og også et homoseksuel forhold til disciplen Johannes. Det er efter min vurdering ikke irrelevant, at man i Berlingske Tidende i går efter en gennemgang af manuskriptet konkluderede, at denne film næppe kunne undgå en blasfemianmeldelse.

Filminstitutts beslutning om at tildele de 600.000 kr. i første omgang gav jo røre i befolkningen, ikke bare inden for landets grænser, men langt ud over landets grænser, og var i høj grad med til at skade Danmarks omdømme i udlandet. Med en bevilling på 900.000 kr. nu vil det i virkeligheden betyde, at den danske stat accepterer et kulturgrundlag som det, der er udtrykt i Jens Jørgen Thorsen-filmen. Det er ikke med til at højne dansk kultur i omverdens øjne.

Fra mange sider lød dengang spørgsmål til kulturministeren: hvem har ansvaret for denne disposition? Jeg husker dengang, at biskop Dons Christensen i Kristeligt Dagblad spurgte daværende og jo også nuværende kulturminister Niels Matthiasen således: hvem er ansvarlig for denne bevilling? Er det kulturministeren, eller er ministeren af loven blevet bragt i en sådan situation, at han kun kan ekspedere sager af den art uden at standse dem? I så fald, konkluderede biskoppen, må folketinget være den ansvarlige part.

Mange ventede ude i befolkningen spændt på det svar, der måtte komme, og det kom kort efter i dagspressen under overskriften: „Jesusfilmen ikke ministerens bord“. Der stod, at bevillinger af den slags, der her er tale om, bliver klareret af filminstitutts bestyrelse. Ministeren har absolut ingen mulighed for at gribe ind og ændre en beslutning truffet her.

Her er vi efter min mening netop ved sagens kerne, for sådan er loven udformet, og vi har fra folketingets side uddelegeret, som hr. Poul Hartling omtalte, bevillinger